

— Мило дете, зная, че се чу-дишъ, защо не ти давамъ още да изядешъ мишлето. Ще ти го дамъ. Ала котешки обичай е — преди да се изяде мишката, да си поиграемъ съ нея. И ние правимъ като хората, които, преди да изядатъ нѣщо много хубаво, най-напредъ го погледатъ да му се порадватъ.

Ето нѣ, мишлето съвсемъ се съживи. Досега съ тебъ приказвахъ, ала очитъ ми бѣха все въ него. Много хитри сж това мишките. Преструватъ се на умрѣли. Съ едното око гледатъ тебе, а съ другото — търсятъ кжде да прибѣгатъ и се скриятъ. Вижъ и това мишле! Колко е мѣничко, пѣкъ и то се мжчи да хитрува.

И наистина, когато Мичкината майка повторно побутна мишлето, то скочи изведнажъ и търти да бѣга къмъ единъ сандѣкъ пѣленъ съ парцали. Мичка изписка, а майка ѝ съ единъ скокъ го настигна, грабна го съ лапитъ си и го хвърли назадъ. То разпери безпомощно крачка и падна недалечъ отъ слисаното котенце. Безъ да иска, Мичка присегна къмъ мишлето. То изцвърча. Мичка отскочи назадъ. Майка ѝ видѣ това, засмѣ се и каза:

— Пази се, маминото! Чакай, азъ ще те науча, какъ трѣбва да постѣпвашъ, когато ловишъ тѣзи животни. Тѣ сж зли. Иматъ много остри жби и могатъ да те ухапятъ. Запомни! Видишъ ли мишка, скачай

отгоре ѝ, притисни я здраво съ преднитъ си лапи и гледай да я захапешъ за врата. Захапешъ ли я тамъ — не бой се! Но и друго запомни. Има мишки хитри. Обръщатъ се на грѣбъ и гледатъ да захаятъ. Въ такъвъ случай, започни бързо да я удряшъ съ лапитъ си, докато я зашеметишъ, па забий нокти въ тѣлото ѝ и дрѣжъ съ жбитъ за гушата. И още едно знай: ще порастнешъ и ще ти се случи да видишъ мишки голѣми колкото тебе, съ опашки по дълги отъ моята. Това сж плѣхове. Тѣ сж още по-зли и опасни. Но ти не бива да срамишъ котешкия родъ. Нападай смѣло! И прави, както ти казвахъ оде — забивай нокти и дрѣжъ за врата или гушата.

Ние — котките — ядемъ плѣхове само когато сме много гладни. И само трупа имъ. Главата — не ядемъ! Тя е отровна. Да си кажа правото, до сега съмъ удавила десетки плѣхове, но плѣхъ никога не съмъ яла. Тѣ сж толкова гнѣсни! Тѣлото имъ е грозно, съ проскубана и посивѣла отъ старостъ козина, а опашките имъ сж луспести и отвратителни. Три дни да не съмъ яла — не ги вкусвамъ. Съветвамъ и тебе да правишъ сжщото.

— Но защо, мамичко, трѣбва да ги ловимъ, щомъ не сж вкусни?

— Ще ти кажа, чедо! Нашъ дългъ е да правимъ това! Плѣховетъ сж много пакостливи. Тѣ наядатъ хлѣба на стопанитъ, ядатъ отъ сиренето